

Att börja skåda fågel på Mälarsjöarna

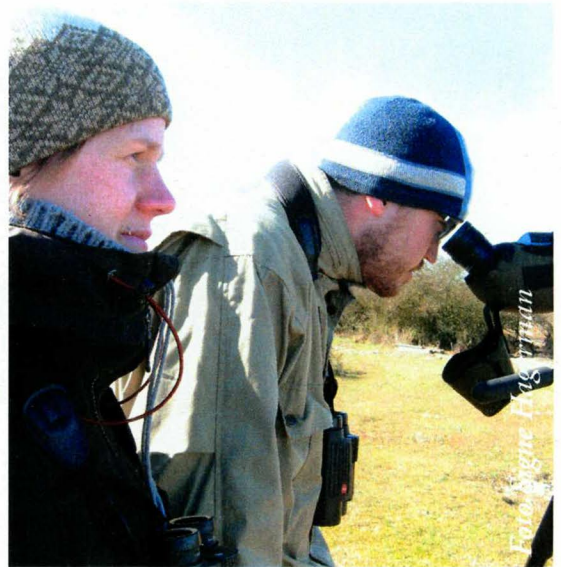
Linus Brobacke & Signe Hagerman

Linus Brobacke och Signe Hagerman, två i MOF välkända medlemmar, berättar här hur det gick till när de tack vare kontakter med vildsvin blev fågelskådare och trots att de bor i Bromma utnämnde Ekerö kommun till sina hemmamarker.

Sedan fyra år tillbaka händer något speciellt med oss när vi åker över Nockebybron mot Ekerö. Visst har vi alltid gillat att göra det, Linus har gjort det ett otal gånger eftersom han är upp vuxen i Träkvista. Signe har också åkt över den ett par gånger tidigare, då för att Linus ville visa var han hade spelat fotboll och pallat äpplen som barn. Men för ungefär fyra år sedan fick vi ett gemensamt fokus, ett fokus som gör att vår blick flackar runt så fort vi kommer in i Ekerö kommun. Nu letar vi fåglar och det får vi tacka vildsvinen för.

Det hela började med att Linus mamma flyttade till Mariefred och vi fick höra att det skulle finnas vildsvin i området. Så vi utrustade oss med en minikikare (vunnen på lotteri och helt i plast) och begav oss ut på vildsvinsjakt. Vildsvinen uppehöll sig ofta kring ett våtmarksområde som på våren är en god lokal för rastande fågel, och snart började intresset vändas bort från vildsvinen. Flockar med sidensvansar, en fågel med läte som ett dataspel (som vi lyckades artbestämma till tofsvipa), samt ett flygplan som visade sig vara en fjällvråk fick oss snabbt att glömma vildsvinen och lägga allt krut på fåglarna. Vid Linus mammas hus satte vi upp en matning och snart hade vi både tofsmes, stjärtmes, siskor på tomten (en gång vid kärven samlades tolv fasanhöns samtidigt!). När vi sedan på juldagen 2003 tog bilen och åkte åtta mil för att få se en havsörn förstod vi att något hade hänt med oss. Hade vi gått och blivit fågelskådare?

Vintern 2004/05 tog Signe bussen ut till Kårsöns norra udde när lektionstiderna på universitetet tillät. Vi bor i Bromma och Kårsön kom att bli det första steget ut mot naturen på Mälarsjöarna. Det var spännande att ensam gå

Linus & Signe

runt på udden och titta på hackspettar, mesar och sjöfågel. Vilken fantastisk känsla det var att inte veta i förväg vad som skulle dyka upp! Vid ett tillfälle omringade en flock stjärtmesar Signe som hukade blickstillta i blåbärsriset och det var en fantastisk upplevelse.

Vi upplevde ett annat minnesvärt ögonblick en dag då en havsörn svepte över våra huvuden uppe på Kårsöberget. Så stort att vi tyckte att det var värt att omedelbart ringa in till Stockholm Birdline och rapportera det på svararen.

Vi började köra runt på öarna och i januari 2005 hittade vi till Menhammarsviken för första gången. I fågeltornet träffade vi av en slump Örjan och Catharina Engebrand, och det mötet kom att bli det verkliga startskottet för vårt Ekeröskådande. Vi fick salskrakar och skäggmesar utpekade för oss och när dessutom MOF-ordföranden Urpo klev upp i tornet fick vi en perfekt

introduktion till kommunen och dess fåglar. Efter ett par timmar i tornet frös den dåligt klädda Signe rejält och än idag frågar Urpo henne varje gång vi ses om hon har ordentligt på sig.

Efter den dagen fanns det ingen återvändo, vi var fågelskådare och Ekerö blev vår skådarkommun. Nu rullade allt på i snabb takt. Huvudfödan byttes till gröt för att spara ihop pengar till kikare, fågelböcker köptes in och Svalan blev startside på vår dator.

Den våren blev vi bitna ordentligt och det rasslade in nya arter på alla listor. Maj kom, och upplevelsetörstande som vi var anmälde vi oss till en exkursion till Björkö i slutet av månaden. Björn-Olof Svanholm som skulle leda trippen hade i förväg utlovat en "nästan helt säker" obs på härfågel. Visst, sa vi, det låter kul (härfågel, vilken art är det nu igen?). Inte långt efter ankomsten till ön spejade Signe ut över fruktträden vid Ansgarsmonumentet, drog Björn-Olof i ärmen, och visade honom - en härfågel. Så kan det gå! Om den utflykten har Björn-Olof skrivit i Fåglar på Mälarsöarna 2005.

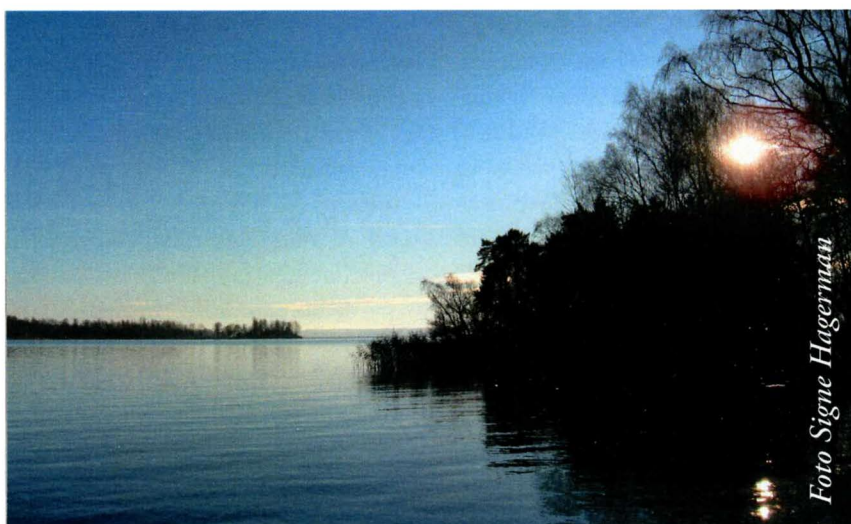
Den utflykten var i skrivande stund ungefär tre och ett halvt år sedan och nu känner vi kommunens alla ställen utan och innan. Favoritlokalerna ligger utspridda på alla öarna. Eftersom vi bor i Bromma är vi glada över att Lovön, sin närhet till staden till trots, har så mycket fin natur och så pass bra skådning.

Dock hamnar vi ofta bra mycket längre ut på öarna än så. En rutt vi gärna gör på våren är Norra Munsö – Adelsö. Dessa dagar inleder vi med en promenad i hagmarkerna i Väsby hage, en glutt på fiskgjusarna från Roparhäll innan vi äter frukost och lyssnar efter trädpiplärkor, flugsnappare och kanske en och annan göktyta.

Sedan tar vi färjan över till Adelsö. Efter ett stopp runt klockan tio för det nyss bakade fikabrödet i affären sätter vi oss på Lindby brygga och dricker förmiddagskaffe och spanar. Utsikten över Björkö och fjärden, med all sjöfågel och alltsomoftast örn är väl värd resan dit. När årstiden är rätt har vi alltid förhoppningar om att det ska sitta en falk eller uggle (en vit?) på toppen av Ansgarsmonumentet. Man ska aldrig säga aldrig...

Trots att vi inte bor i kommunen ser vi Ekerö som hemmamark när det gäller skådningen. Att hitta en spännande fågel i Bromma skulle inte vara riktigt lika roligt som att hitta en på Ekerö... Där har vi ju skådarkollegor att ringa! Gemenskapen är helt klart ett av skälen till att det är så roligt med fågelskådning. Man träffar och lär känna människor, unga som gamla, med olika bakgrund men med ett gemensamt intresse.

Det blir kanske en flytt till Mälarsöarna någon gång i framtiden. Vi längtar efter att kunna ha en matning utanför köksfönstret och efter ännu fler skådaräventyr på Ekerö.

Utsikt från Lindby Brygga